

getilværelse som Mor for et stakkels Væsen, der vilde komme til Verden som et Minde om hendes Fornedrelse. Af Angst for at dø vilde hun blive ved at klamre sig til Livets Rædsler, og alle vilde med Forundring spørge hende, hvorfor hun ikke var glad.

XIV

Samme Dag henimod Aften gik en lille Skare Mænd og Kvinder fra Favsingholm op til Skovhuset for at lægge Torben Dihmer i Kiste. I det lille Sovekammer, der vendte ud mod de frie Marker i Vest, stod Sengen langs den indre Væg, hvorfra han under Sygelejet havde kunnet følge Skyernes Gang paa Himlen og Aftensolens Dalen.

En Dag havde han sagt til Povl Gaardbo: „Saa længe Vinden staar i Vest, dør jeg ikke. Fra den Kant er der altid bragt mig Livsfornyelse. Det er Sydosten, der skal slukke Lyset for mig. Det har jeg følt i mange Aar.“

Dagen før sin Død havde han taget Afsked med de ældste af Gaardens Folk og takket dem for deres Troskab mod Favsingholm. Povl Gaardbo havde han forinden meddelt sine sidste Bestemmelser, deriblandt, at hans Journaler — „mine rudolphinske Tavler“, som han halvvejs spøgende kaldte dem — skulde opbevares i Gaardens brandfri Hvælving i Forventning om, at der mellem Favsingholms fremtidige Beboere skulde findes en Kepler, hvem de kunde blive til Nytte.

Ogsaa Meta havde han sagt Farvel til; men han var allerede dengang saa svag, at han daarligt kunde tale.

I Dødsøjeblikket havde kun Barbara været hos ham. Saadan havde han selv villet det. Den gamle Kvinde, hos hvem der intet var bleven tilbage af Livets Uro og Støj, var den eneste, han vilde have om sig i det sidste. Stilfærdig som en Aand sad hun ved hans Seng, da han efter en kort Dødskamp sov hen.

Den Gamle havde nu ogsaa klædt ham. Han laa med Hovedet bøjet som En, der har været meget træt. Povl Gaardbo holdt en